

Jsem sám jako kůl v plotě. Jediné, co jsem měl, byla sklenka s šumivým vínem a bílá plastová židle, na níž jsem seděl a pozoroval ji. Dříve jsem býval milován. Byl jsem nejdůležitější osobou v jejím životě. A co mám teď? Nic, jen jeden spropadený tanec...

Uplynula už dlouhá doba od jejího odchodu. Miloval jsem jí od prvního okamžiku, co jsem ji spatřil. Byla dokonalá – úsměv, zelené oči, gesta a ladné pohyby. Bylo těžké ji nenávidět. Byla pro mě vším. Já byl jejím princem na bílém koni, ona mou zakletou princeznou, kterou jsem směl osvobodit. Náš vztah byl obyčejný, a přesto jedinečný. Mohli jsme si povídat od rána do večera nebo i od večera do rána. Řešili jsme různé problémy či jen tak vedle sebe seděli a mlčeli. Jednoduše řečeno, skvěle jsme si rozuměli.

Vzpomínám si na jeden z mnoha společně strávených večerů. Seděli jsme na pohovce, upíjeli colu a sledovali film – respektive ona sledovala film, já pozoroval něco mnohem zajímavějšího, ji. Snažil jsem se, aby si toho nevšimla. Dodnes nemám zdání, jestli mě přistihla při mém tajném šmírování. Film se blížil ke konci, zbývalo přibližně posledních pět minut, když v tom jsem uslyšel zvláštní zvuk. Po chvíli se ozval další. Netušil jsem, co se dělo. Naklonil jsem se k mému Sluníčku a spatřil slzy jako hrachy, které se jí kutálely po tvářích.

„Ty brečíš?“ zeptal jsem se zcela nelogicky.

„Ne asi,“ odpověděla mi s notnou dávkou sarkasmu.

„Ale proč, prosím tě?“

„On umřel,“ zavzlykala.

Vyděsil jsem se. „Kdo, proboha?“

„No, on.“ Popotáhla a ukázala k obrazovce.

„Jo aha,“ vydechl jsem úlevně.

„Jaký ‚jo aha‘? Vždyť je to tragický. On neměl umřít.“ Neohrabaně si setřela slzy z tváří a našťavaně si ode mě poodsedla.

Celý tenhle povyk byl jen kvůli tomu, že nějaký chlápek ve filmu umřel. Díky němu jsem měl promočený tričko a hned zítra mě čekal nákup drogistického zboží.

K mému stolu přišla dívka v bílém. Usmála se a sedla si vedle mě na prázdné místo. Uchopila skleničku s bublinkami a napila se.

„Co tomu říkáš?“ ozvala se.

„Nevím. Byla to krásná svatba, ačkoli trochu netradiční – žádné vedení k oltáři, žádné družičky.“

Rýpnul jsem si.

„No jo, to jsem celá já. Chtěla jsem něco výjimečného.“ Pronesla hrdě. Znovu se napila. „Co bys řekl tanci s nevěstou?“

Nemohl jsem jinak než přikývnout...

Bylo to přesně před třemi měsíci, kdy za mnou přišla. Věděl jsem, že tento den přijde. Ale kdo by čekal, že to bude tak brzy? Vždyť to nebylo tak dlouho, co mě opustila.

Seděl jsem doma v oblíbeném křesle a četl noviny. Zazvonil zvonek. Šel jsem otevřít. A tam stála, zářila jako slunce, byla šťastná.

Pozval jsem ji dál.

Celou dobu se usmívala a s nadšením o něčem vyprávěla. Nedokázal jsem ji řádně poslouchat, musel jsem si ji prohlížet. Byla tak jiná. Vlasy měla delší, v obličeji jí přibýlo několik vrásek. Nemohl jsem z ní spustit oči.

„Budu se vdávat,“ řekla po chvíli ticha. Zvedla levou ruku, aby mi ukázala prsten.

Nevěděl jsem, co bych měl říkat, jak bych se měl chovat. Neexistovala žádná příručka, která by mě mohla připravit na tu spropadenou větu ‚budu se vdávat‘.

„Gratuluju, Sluníčko.“ Odpověděl jsem přiškrčeně. Záměrně jsem použil oslovení, které jsem s oblibou používal, když byla ještě se mnou.

„Děkuju,“ špitla. Sklopila pohled a začala žmoulat kapesník, který měla v ruce. „Víš, měla bych takovou malou prosbu. Můžeš klidně odmítnout.“ Vysvětlovala překotně.

„Poslouchám...“

„No, potřebovala bych si procvičit kroky.“ Vypadlo z ní.

„Chceš pomoci s výběrem učitelů tance?“ zeptal jsem se zmateně.
„Ne tak docela. Já ho mám vybraného. Chtěla bych tebe. Jsi přece ten nejlepší.“ Odpověděla.
„Já nevím, Sluníčko.“ Snažil jsem se z toho vykrotit.
„Ber to jako svatební dar pro nevěstu.“ Navrhla. „Prosím,“ dodala.
Chtěl jsem odmítnout, ale nedokázal jsem to. Zvláště, když na mě udělala ta svá psí kukadla. Těm se vždy těžce odolávalo.

Konečně jsem tancoval s mým Sluníčkem. Měl jsem ji ve své náruči. Držel jsem ji pevně, aby náhodou neupadla. Alespoň na kratičkou chvíli jsem byl s ní sám.
Vedl jsem ji po parketu, usmívali jsme se na sebe. Bylo to krásné, téměř dokonalé. Ploužili jsme se sem a tam. Mlčeli jsme...

Naše lekce začaly. Scházeli jsme se pravidelně dvakrát v týdnu. Zprvu to nebyla procházka růžovým sadem. Snažil jsem se chovat nenuceně a přirozeně, jako by to byla jen schůzka s kamarádem a ne s ní. Jenomže mě zrazovaly mé city, které jsem k ní choval. Mohl jsem si stokrát opakovat, že ona odešla, ne já. To pro ni jsem nebyl číslo jedna v jejím srdci, to ona mě odsunula na druhou kolej. Ale vykládejte to svému srdci, které si vždy dělalo, co chtělo.

Stále jsem tančil s mým Sluníčkem. Tak nerad bych zmeškal byť jediný tanec. Kdyby záleželo pouze na mně, tančil bych s ní do skonání světa. Jenomže bylo pozdě, brzy hodiny odbyjí půlnoc a ona mi odejde. Tím se vše zpečetí – už to nebude jen mé Sluníčko...

Její velký den se blížil. Netušil jsem, proč jsem byl tak nervózní. Ona byla zcela klidná. Záviděl jsem jí tu jistotu a pohodu. Nebyla klasickou nevěstou, nechovala se tak.

Uchopil jsem její ruku, svou druhou jsem dal kolem jejího útlého pasu. Skladba se rozezněla a my se dali do pohybu.

Bylo krásné mít ji v náruči, moci se jí opět dotýkat, vdechovat její vůni. Chvilky strávené s ní byly dokonalé. Po dlouhé době jsem se opět usmíval. A za to mohla jedině ona, mé Sluníčko.

„Jsem ráda, že se nezlobíš,“ řekla do tichých tónů hudby linoucích se ze staříčkého rádia.

„Já taky,“ zašeptal jsem do jejího ucha, „já taky.“

Písnička se chýlila ke konci. Poznal jsem to. S posledními tóny jsme kroužili po prázdném parketu. Všichni se na nás dívali. Bylo mi to jedno. Držel jsem to nejcennější. I přes všechny látky, co jsme měli na sobě, jsem cítil splašený tlukot jejího srdce.

Najednou bylo ticho. Kapela přestala hrát. Díval jsem se jí do očí, ona mně. Z lehka jsem jí přejel hřbetem ruky po tváři. Smutně se na mě usmála. Věděl jsem, že bych ji měl nechat jít. Přesto jsem si ji přitiskl majetnický k sobě a začal ji hladit po vlasech. Občas jsem ji políbil na temeno hlavy, přesně tak, jak to měla ráda.

Nemusel jsem být opatrný – chtěl jsem.

Nesnažil jsem se být něžný – byl jsem.

Miloval jsem ji – žil jsem...

Na naší poslední hodině, den před svatbou, jsem měl sevřený žaludek. Věděl jsem, že zítra už nebude mým Sluníčkem, ale ženou někoho jiného. Už to nebude já, kdo jí bude nosit čaj při nemoci. Už to nebude mé rameno, na němž by se mohla vyplakat.

Miloval jsem ji tak moc a stále ji miluji. Nikdy bych na ni nemohl zapomenout, vyrvat si ji ze srdce.

Ačkoli se říká ‚sejde z očí, sejde z mysli‘, u mě se neustále děl pravý opak. Kamkoli jsem se jen podíval, spatřil jsem její tvář se všemi různými emocemi.

Už mnohokrát jsem se sám sebe ptal: Proč odešla? Proč se mnou nezůstala? Proč se zamilovala?

Avšak odpovědi jsem nikdy nenacházel.

Mé nostalgické myšlenky a vzpomínky přerušil příchod nevěsty. Byla dobře naladěná, ostatně jako vždy. Mile se na mě usmála.

„Je to tady! Už zítra budu vdaná. Věřil bys tomu?“ Zatleskala nadšeně.

„Ne,“ odpověděl jsem tak, aby mě neslyšela.

Na délku paží se ode mě odtáhla.

„Ehm, ráda bych ti někoho představila. Ještě jste se nesetkali.“ Řekla zničeho nic. Líbla mě na tvář a odešla pryč.

Křečovitě jsem se usmál. Tohoto okamžiku jsem se obával. Co když to nezvládnou? Co když se zachovám jako naprostý blbec? Co si o mně pomyslí?

Vracela se. Ruku v ruce s mužem, který z ní nespouštěl oči. Nedivil jsem se mu, byla krásná. Zářila na míle daleko.

Blížili se. Měl jsem sucho v puse, potily se mi dlaně.

Zastavili se přímo přede mnou.

„Tati, to je Tomáš, můj manžel. Tome, to je můj táta.“ Představila nás.

Nenápadně jsem si otřel ruku do kalhot a podal mu ji.

S vřelým úsměvem ji přijal. „Rád vás konečně poznávám, pane.“

„Hochu, dávej mi na mé Sluníčko pozor. Je to jediné, co mi po smrti její matky zbylo.“

Přítáhl si ji blíže k sobě. „Nebojte se. Budu ji střežit jako oko v hlavě. Je to láska mého života.“

Zamilovaně se na ni podíval.

„To je dobře,“ odpověděl jsem. „Moc dobře.“

Zhluboka jsem se nadechl a zanechal novomanžele o samotě.

Už jsem chtěl odejít, když mě někdo chytil za ruku.

„Přece bys neodešel bez rozloučení.“ Usmála se na mě dívka v bílém.

„To bych si nikdy neodpustil.“ Řekl jsem popravdě.

„Mám tě ráda, tati.“ Zašeptala se slzami v očích. Objala mě a tiše vzlykala do mého saka.

„Já tebe taky, Sluníčko. A vždycky budu, na to nezapomeň.“ Upozornil jsem ji. Políbil jsem ji na čelo a rozloučil se s ní...